

โดย..ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์

“ มึงไม่ต้องมาแก้ตัวเลย..ไอ้เหี้ย!
ถ้ามึงไม่ทำ แล้วหมาตัวไหนมันจะทำวะ?”

ในช่วงบ่ายปลายมีนาคม 2503 โนน(เก่าก๊กมัยละ)ซึ่งเป็นช่วงปิด
เทอมปลาย **ปิง**(ป.3) เห็น**กั้ง**ซึ่งเป็นพี่ชาย(ม.3 –หรือ ป.6 ในปัจจุบัน)
เดินหอบเอาแผงกล่องกระดาษแบน ๆ แผงใหญ่ขนาดกว้างสองฟุต
ยาวสามฟุต ออกมาจากร้าน**เจ๊กเหลียงฮุน** ตรงสี่แยกหลังสถานีรถไฟ
ศิขรภูมิ(จ.สุรินทร์ สมัยนั้น)

ปิงซึ่งยืนอยู่หน้าบ้านที่เป็นร้านค้าสองคูหาใจกลางตลาด
อำเภอศิขรภูมิ เห็นกั้งเดินยืมกริมเข้ามาอย่างอารมณ์ดี จึงร้องทักถามไป
ว่า

“มึงได้อะไรมาวะ” พี่น้องวัยใกล้เคียงกันบ้านนี้ก็ มึง-กู กันเป็นปกติ

“ฉลากวะ” ก็คือฉลากเสี่ยงทายจับรางวัลของเด็ก ๆ นั่นเอง

แล้วพี่ชายก็เดินผ่านเลยน้องชายเข้าไปยังหลังบ้าน(ห้องแถว
ร้านค้า) ปิงก็เดินตามเข้าไปดูด้วยความสนใจอยากรู้อยากเห็น

เมื่อกั้งเริ่มจะแกะกล่อง น้องชายก็เสนอความคิดเห็นกับพี่ชายไป
ว่า

“ของเก่ามึงยังขายไม่หมดเลย ไปซื้อของใหม่มาทำมัย”

“ของเก่าเราขายได้กำไรแล้ว รางวัล(ล้อใจ)ที่เหลือก็มีแต่ของ
กระจอก ๆ ใครจะมาซื้อมึงวะ” กั้งอธิบาย ขณะที่มือก็สาละวนแกะ
กล่องที่รวมฉลากอยู่

“ตกลงมึงจะไม่เอาแล้วใช่ไหม?” ปิงถาม

“เออ” กั้งพยักหน้าตอบ

“จิ้งกู้อิบนะ”

“เออ” พร้อมกับเงยหน้าถามปิง “มึงจะเอาไปขายตอนะ?”

“หิ” ปิงสั่นหน้า

“กูจะเอามาแกะ(จับ)ฉลากเล่นเว้ย รางวัลที่เหลือทั้งหมดกูก็อับ
ด้วยนะ” น้องชายพูดอย่างยินดีที่จะได้ของเล่นโดยไม่ต้องซื้อหา

“เออ” พี่ชายตอบอย่างอารมณ์ดีมีน้ำใจ

ฉลากจับรางวัลสมัยนั้นก็มีอยู่หลายแบบเหมือนสมัยนี้แหละ มีทั้ง
แบบแกะกล่องออกดู แบบเจาะรู แบบฉีกซอง แบบแยกกระดาษที่แปะ
ทับกัน

ฉลากของกั้งที่เหลืออันเก่าเป็นแบบเจาะรู แต่อันใหม่นี้เป็นกล่อง
เล็ก ๆ ประมาณกล่องไม้ขีดไฟราว 50 กล่องได้บรรจุรวมไว้ในกล่อง
แผงใหญ่

ส่วนแผงห้อยบรรดารางวัลต่าง ๆ นั้น ที่เตะตาล่อใจมากที่สุดก็คือ
รางวัลที่หนึ่ง เพราะมันเป็น**รถแข่งสปอร์ตหรู**ขนาดเล็ก สีสนับทรวง
จับสวยงามถูกใจเด็ก ๆ มากกกก โดยเฉพาะกั้ง

สวยงามเตะตามากจนกั้งอดใจไม่ไหวได้แอบกระซิบบอกปิงว่า
“บางที คุณอาจจะเก็บเอาไว้เล่นเองวะ”

เพราะกั้งสรุปได้ว่า โดยสภาพฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
หากคิดจะไปขอให้แม่และเตี้ยซื้อให้ละก็ ‘ชาติหน้าตอนตึก ๆ’ ละมั้ง

ก่อนที่กั้งจะเทบรรดากล่องฉลากลงในกระดังขนาดกลาง ปิงได้
เห็นกั้งหยิบเอาฉลากกล่องหนึ่งซึ่งมี**แถบสีแดงคาดรอบกล่อง**เห็น
เด่นชัดเป็นพิเศษออกมาวางไว้ต่างหากนอกกระดัง เหลื่อนอกนั้นก็
จัดการทดลองเคล้ากัน ปิงก็สงสัยขึ้นมาทันที

“แล้วทำไมมึงไม่เอากล่องนี้ไปรวมกันในกระดังด้วยล่ะ?”

“ไ้อ้บ้า! นี่มันรางวัลที่หนึ่งเลยนะมึง” กั้งบอก

“เออ มันเป็นรางวัล ก็ต้องใส่ลงไปด้วยดิ” ปิงยังเด็กนัก จึงคิดและ
พูดไปตามประสาชื่อ

“ไ้อ้โง่! ถ้าเขาจับรางวัลนี้ได้ตั้งแต่ตอนแรก ๆ มึงจะขายฉลากที่
เหลือ ๆ ได้หรือ ใครจะโง่มาเสี่ยงทายซื้อฉลากกับมึงอีกหา.....”

“เออ จริงด้วย” ปิงเพิ่งถึงบางอ้อ เริ่มจะเข้าใจเทคนิคของพี่ชาย

ลักรูปีงก็เห็นกังธุดแถบ **‘สีแดง’** ออกจากกล่องรางวัลที่หนึ่งเดิม มาสวมไว้ที่กล่องอื่นในกระดิ่งแทน ให้เป็นที่เข้าใจแก่ลูกค้าได้ว่า รางวัลที่หนึ่งยังอยู่ในกระดิ่งนี้ นะคะ ร้าบผม.....(เพราะต้องแกะแถบแดงที่คาครอบกล่องต่อหน้ากลุ่มลูกค้าให้เขาเห็นกับตาเพื่อสร้างความเชื่อถือเบื้องต้นก่อน จากนั้นจึงค่อย ๆ ใช้มือโกยคละเคล้าให้ปนเปกัน จึงจะทำให้ลูกค้าคิดว่าสมจริงมากที่สุด.....)

แผนนี้นับว่าแนบเนียนเจ๋งเป้งใช้หาเงินได้ง่ายมากสำหรับเด็ก ๆ อย่างพวกเราในสมัยนั้น

ปิงรู้สึกทั้งและชื่นชมในเทคนิคเล่ห์กลอันชาญฉลาดหลักแหลมของพี่ชายมาก แต่ปิงก็รู้สึกเสียดายครามครันที่ลืมถามกังไปว่า

‘ไปได้ วิชามาร’ แบบนี้มาจากใครวะ’

ส่วนกล่องฉลากที่เป็น **รางวัลที่หนึ่งของจริง** ปิงเห็นพี่ชายจับโยนขึ้นไปนอนค้างอยู่ที่หลังมุ้ง (มุ้งงานนอนมัดเชือกสี่มุมนั้นแหละ บ้านนี้เขาถางมุ้งผูกค้ำไว้ถาวร) ถ้าเป็นฤดูเล่นว่าว เมื่อเล่นเสร็จพี่ชายก็มักจะโยนขึ้นเก็บไว้ที่หลังมุ้งนี้เช่นกัน

ก่อนจะเสร็จพิธี **ยี่สิบมงกุฎ** (ต้มตุ๋น) กังก็บอกกำชับกับน้องชายว่า

“แล้วมึงก็อย่าไปเที่ยวปากโป้งบอกใครเขาละ”

ปิงก็พยักหน้ารับด้วยความเข้าใจ

จากนั้น **กัง** ก็ยกกระดิ่งที่มีฉลากขึ้นเหินบนหัวเดินออกไปทางหน้าบ้านเพื่อจะไปเร่ขายในกลุ่มเด็ก ๆ ด้วยกันในท้องตลาด แต่เนื่องจากกัง

เป็นเด็กที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี บ่อยครั้งก็มักจะมีผู้ใหญ่รุ่นพี่ ป้า น้า อามาให้ความเมตตาตามอนุเคราะห์ร่วมอดทนอดกลั้นการด้วยอย่างนิกสนุก

ปิงก็รู้สึกนิกสนุกจึงเดินตามกันพี่ชายจะไปร่วมด้วยช่วยกัน แต่ออกเดินไปได้เพียงไม่กี่ก้าว พี่ชายก็หันกลับมาสั่งการทันที

“มึงไม่ต้องตามมานะ” ด้วยมองเห็นว่าจะเป็นภาระที่จะต้องมาดูแลน้องเพิ่มขึ้นอีกด้วยนั่นเอง

แต่ปิงก็ยังอยากจะไปร่วมเห็นเหตุการณ์ ก็ทำมีนคือเดินตามต่อไปอีก เดินไปได้อีกนิดหน่อยก็ถึงก็หันกลับมาจึงตาคู่สั่งห้ามอย่างเอาจริงเพิ่มขึ้น

“มึงไม่ต้องมา ยุ่ง!” ด้วยคิดว่าไปแล้วจะเป็นการเกะกะมากกว่า
ปิงชะงักพริค..... เมื่อเห็นว่าพี่ชายเอาจริงก็เลยเก็บ ๆ กัน ๆ จะถอยกลับ
พี่ชายจึงเตือนสั่งห้ามสั่งทำนองชายที่เกี่ยวกับแผน **‘วิชามาร’** อีกครั้งว่า
“มึงอย่าไปบอกใครเขา นะ !”

ตกเย็น ปิงก็เห็นพี่ชายเดินเอาระดั่งเทินหัวยืมกร้อมกลับมาบ้าน
ปิงตัวเล็ก มองไม่เห็นปริมาณฉลากในกระดั่งบนหัวพี่ชาย จึงทักถามว่า
“ขายได้มัยวะ ?”

“เกือบครึ่งแล้ว” กิ่งตอบพร้อมกับยกกระดั่งลงจากหัววางลงพื้น

“โอ้โฮ.....” ปิงอุทาน ด้วยเห็นว่าเหลืออีกนิดเดียวเท่านั้น ทำให้รู้สึกอยากจะไปรับฉลากมาขายเหมือนพี่ชายบ้าง เพราะได้กำไรเยอะเกือบเท่าตัวเลยทีเดียว

“พรุ้งนี้ภูจะไปซื้อฉลากชุดใหม่อีก” เพราะกั้งวางแผนไว้แล้วว่า ฉลากที่เหลือของวันนี้ จะขายอีกเพียงครั้งเดียวก็จะยุติ เพราะเริ่มจะได้ กำไรบ้างแล้ว รางวัลที่หนึ่งล่อใจก็หมายจะได้เก็บเอาไว้เล่นเป็นสมบัติ (ส่วนตัว)ส่วนตัว แบบหวานคอแรง.....

“พาภูไปซื้อฉลากด้วยสิ” ปิงขอพี่ชาย

“เฮอะ มึงยังเด็กอย่าเพิ่งคิดทำเลย” กั้งแย้ง

“ยังงั้นให้ภูเข้าหุ้नด้วยก็ได้...นะ” ปิงยังอ่อนไม่ลดละ

“กูว่า...มึงอยู่เฉย ๆ ก่อนดีกว่า แล้วภูจะเลี้ยงขนมมึงทีหลัง”

“ไอ้हां...ขอแค่นี้ก็ไม่ค้ายยย....” ปิงเริ่มงอน หน้าบุดเป็นตุคเปิด

“เออ ๆ ไว้ว่ากันทีหลังอีกทีก็แล้วกัน” กั้งแบ่งรับแบ่งสู้แบบ

ถนอมน้ำใจน้อง(ก็น่ารักไปอีกแบบ กั้งมักมีน้ำใจกับน้อง-พี่เสมอ ๆ)

รุ่งขึ้น หลังอาหารเช้า กั้งก็เอากระดังฉลากที่เหลือจากใต้ เติงนอนเทินหัวออกไปเร่ขาย หมายเพียงแค่เก็บได้อีกสักครึ่งของที เหลือก็จะปล่อยทิ้งไป เพราะตอนนี้ยังมีรางวัลล่อใจโช้วหราที่ยัง เหลืออยู่อวดบรรดาลูกค้า(ที่ไม่รู้เท่าทัน)

“หากขายไปจนกระทั่งเหลือฉลากน้อยเกินไป อาจเป็นเหตุให้เขา สงสัยจับเท็จได้ว่ากล่องฉลากรางวัลที่หนึ่งถูกเก็บซ่อนไว้ ไม่มีอยู่จริง แล้วมันจะยุ่ง!” กั้งอธิบาย

วันนี้ท้องฟ้า**มีดครีမ်ซีมเซา** อีกไม่นานฝนคงจะตก กั้งกังวลว่า ถ้าฝนอาจตกลงมาใส่กล่องฉลากได้ (เปียกชื้นฉลากอาจถึงเสีย) จึงรีบ

ออกเดินเร่ขายฉลากไปตามถนนสายเทพนิมิตทางฟากตะวันออก ปิงนึกสนุกก็จะตามไปเป็นกำลังใจแต่ก็ถูกพี่ชายปรัมห้ามอีกตามเคย

‘ไอ้ฮีบอ้ายเอ๊ย.....’

กึ่งเองก็ค่อย ๆ เลาะเร่ขายไปเรื่อย ๆ กระทั่งเมื่อมาถึงบริเวณแถวสี่แยกบ้านแขกรางวัลแจ็กพ็อตก็**แตกดังโพละ!** อย่างเหลือเชื่อ !

เพราะไอ้กู่เหลิน(อ่านว่า – เลิ่น : ลูกญวน) คือผู้จับได้รางวัลที่หนึ่งซึ่งเป็นรถแข่งในฝันอันสุดสวดยี่ห้อที่ผู้ขายใฝ่ฝันหมายจะได้ครอบครองไปอย่างพิศดารสุด ๆ ทำเอาถึงกับผงะหน้าถอดสีซิคเผือด

‘เป็นไปได้ยังงิวะ !’

ในที่สุดก็ต้องเดินหน้ามุกกลับบ้านมาค้นหาความจริง กึ่งปักใจเชื่อมั่นว่าคนที่เป็นตัวเหตุแห่งความวิบัติอันยิ่งใหญ่ครั้งนี้ก็คือ **‘ปิง’** อย่างแน่นอน เพราะปิงเป็นคนเดียวที่รู้แผนนี้ และคงเพราะปิงถูกขัดใจไม่ให้เข้าหุ้นเรื่องขายฉลากจึงพาลโกรธและเกลียดตนเอาคืบแน่ ๆ

กึ่งเดินกลับมาถึงบ้าน**หน้าบูดเหมือนตุตควาย!** เห็นน้องชายอยู่หลังบ้านก็ตะโกนเรียกน้องชายด้วยโทสะอันดังกระซึกห้วน ๆ อย่างเกรี้ยวกราด

“ไอ้จ้อย ! มึงไซ้มัยที่เอากล่องรางวัลที่หนึ่งจากหลังมุ้งลงมาใส่รวมอยู่ในกระดิ่งฉลากของกู”

“เฮ้ยเปล่านะ กูไม่รู้เรื่อง” ปิงพูดไปตามประสาหน้าซื่อ ๆ

“มึงไม่ต้องมาแก้ตัว มึงไม่ทำแล้วหมาตัวไหนจะทำหา.....”

กั้งยื่นหน้าเข้ามาขู่ตะคอกคาดคั้นน้องชายอย่างดาลเดือดราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ทั้งที่ไม่เคยประพฤติเช่นนี้กับน้องรักมาก่อนเลย

“กูจะไปรู้หรือ แต่กูไม่ได้ทำจริง ๆ นะ” ปิงก็ยังยืนยันไปตามความจริง

“มึงไม่ต้องมาพูด ไอ้เหี้ยเหี้ย.....” กั้งตะโกนโวยวายจะเอาเรื่อง

แจ็กอึ้ง ผู้เป็นเตี้ยยื่นขายของอยู่หน้าร้านค้า ได้ยินเสียงอะอะเอ็ดตะโรของลูก ๆ ก็เดินเข้ามาดู

“มีเรื่องอะไรกั๊งหา” เตี้ยเข้ามาขัดจังหวะได้พอดีพอดี ก่อนที่ปิงจะเจอ**ฝ่ามืออรหันต์** **ทัณฑบาตพิโรธ**

เมื่อถูกเตี้ยถามกั๊งก็เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้เตี้ยฟังด้วยน้ำตานองหน้า เพราะความเสียหายอาลัยอาวรณ์ในรางวัลที่แอบหวังไว้ตั้งมากมาย ทว่า ได้ล่องหนไปแล้ว.....

“ผมเอากล่องรางวัลที่หนึ่งโยนซ่อนไว้ที่หลังมุ้ง ไอ้หานี่.....” กั้งชี้มือมาที่ปิงอย่างเคียดแค้น “มันมาแกลังผมแอบเอากล่องนั้นมารวมใส่ในกระดังฉลาก เลยถูกเขาจับได้ไปแล้ว ฉลากที่เหลืออีกเยอะแยะนี้จะขายต่อไปได้ยังไง ใครจะซื้อ.....แม่งเหี้ย” กั๊งกระซอกเสียงดังส่งท้าย

พูดไปก็เอาแขนปาดน้ำตาป้อย ๆ ไปด้วย ดูแล้วให้เป็นที่น่าเวทนา สงสารยิ่ง ความจริงกั๊งรู้สึกเสียคารางวัลที่หนึ่งซึ่งเป็น**รถสปอร์ตหรู** สดสวยถูกใจคันนั้นมากกว่า

“แต่ผมไม่ได้ทำจริง ๆ นะเตี้ย” ปิงก็เงยหน้าไปบอกเตี้ยตามความ
 สัจจริง

“มึงไม่ต้องมาแก้ตัวเลย **ไอ้เหี้ย** ” กิ่งตะคอกกลับ **“มึงไม่ทำแล้ว
 หมาตัวไหนมันทำวะ”**

อารมณ์เดือดดาลทะลุเข้าชั้น ‘ปรอทแตก’

“กูเองแหละเบ๊งคงจับมาใส่ในกาล่ง ก็กูไม่รู้นี่หว่า.....”

เตี้ยสารภาพด้วยใบหน้าน้ำยืมແຍ ໆ ກິ່ງເມຕຕາ ກິ່ງນິກຂຳແລະທິ່ງໃນ
 ความฉลาดแสนกลของลูกคนนี้(เชื่อไม่ทิ้งแฉ) รวมทั้ง อุบัติเหตุอันไม่
 น่าจะเกิดขึ้นในครั้งนี้ด้วย เจ็กอึ้งถึงกับสับสนพึมพำออกมา

‘ช่วยซิกหาย เค๋าเป้’ (เป็นคำไม่สุภาพนะ)

เจ็กอึ้งนั้นรักเมตตาลูกชายคนนี้อย่างมาก เพราะเป็นเด็กสู้ชีวิต
 หนักเอาเบาสู้ มักแสวงหารายได้เพิ่มเติมในหลายวาระเช่น ระบายน้ำดื่ม
 ที่สถานีรถไฟ ขายไอติม เป็นต้น เพื่อออมเงินไว้ใช้ในโอกาสจำเป็นที่
 ตนอยากได้ รวมทั้งเป็นค่าสมุดหนังสือเรียนเมื่อเปิดเทอมด้วย

ช่วยงานบ้านโดยไม่เกี่ยงงอนทั้งก่อไฟ(เตาถ่าน)หุงข้าว หาบน้ำ
 ชักกรดเสื้อผ้าให้พี่-น้อง หาบสินค้าไปขายตลาดสดช่วยพี่สาว ขายปลา
 สด ขายหมากพลู ฯลฯ ผลการเรียนก็อยู่ในเกณฑ์ดีมาโดยตลอด

อีกเรื่องที่เตี้ย**ภูมิใจ**ในลูกคนนี้อย่างมากก็คือ การเป็นนักกีฬาและ
 เป็น ‘คนสู้คน’ (เหมือนเตี้ย) ไครมาระรานรังแกเป็นสู้ยิบตา ไม่มีถอย
 และไม่เคຍะรานข่มเหงรังแกใคร

เตี้ยเกลียดมาก คนที่ไม่สู้คน และก็สั่งห้ามไม่ให้ไปรังแกใครด้วย

กั๊งจึงเสมือนเป็นความหวังเป็น**เพชรเม็ดงาม**ของบ้านในความ
รู้สึกของเจ๊กอึ้ง

“แล้วฉลากนี้อีกเยอะแยะจะไปขายให้ใครล่ะ....ฮือ ๆ ” กั๊งซี้มือ
พูดไปร้องไห้ไปอย่างซัดเคื่องใจ แต่คงเพราะยังเสียดายใจจะขาดกับ
รถสปอร์ตคันงามมากกว่า อุตส่าห์แอบหวังไว้เสียตั้งมากมาย แต่ก็ต้อง
มา**ผันสลาย ‘หงายเงิบ’** เข้าจนได้ จึงทำใจไม่ได้ (หงายเงิบ – ผิดพลาด
อย่างไม่คาดฝัน : ภาษาลาว)

“เออ ๆ แล้วเดี๋ยวจะชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมดให้เอง **หมอข่าวหน่อ**”
เดี๋ยวเข้ามาโอบไหล่ปลอบใจลูกด้วยความนุ่มนวล รักและเมตตา
ปรานีที่ปึงไม่ค่อยจะเห็นเลยแหละ

(หมอข่าวหน่อ = ไม่ต้องร้องไห้หรอก : ภาษาจีน)

(อวสานอินทรีดำ)

หากสนใจจะติดตามผลงานเรื่องอื่น ๆ

โปรดไปคลิกที่

www.sura.ac.th ➡ ลิ้งค์ในเว็บ ➡ **นวนิยาย**

